

Cánh thư cuối cùng của người tài xế xe tải *

Steamboat Mountain trên lộ trình Alaska Highway được mệnh danh là ngưỡng cửa tử thần. Những tài xế xe tải khi tới đây đều phải hết sức thận trọng, nhất là vào những ngày đông tháng giá. Đoạn đường đóng băng, trơn trượt, quanh co, uốn khúc, chạy ngược lên sườn núi rồi đổ xuống một khúc quẹo gắt. Biết bao tài xế đã táng mạng nơi đây. Và hẳn rằng nó sẽ còn là mồ chôn của nhiều nạn nhân khác.

Trong chuyến chở hàng vào một ngày cuối đông năm 1972, khi tới đoạn đường này, hấn đầu xe lại và nổi gót đồng bạn tới quan sát cảnh đổ nát của một chiếc xe lạc tay lái nằm im lìm như một đồng sắt vụn bên sườn núi. Đó đây những mảng tuyết chưa tan còn vương mắc trên thân xe, trên lùm cây bụi cỏ.

Một cảnh sát viên từ một đồn gần đó bước tới bên hấn. Với giọng trầm buồn, ông nói: Rất tiếc! Nạn nhân đã chết khi chúng tôi tìm thấy anh. Có lẽ anh ta đã tới đoạn đường này hai ngày trước, khi một trận bão tuyết kinh hoàng đổ xuống nơi đây. Không có nhiều vết tích để lại vì tuyết phủ dày đặc. Nhờ ánh mặt trời phản chiếu trên những bộ phận mạ kền của chiếc xe tải khi tuyết bắt đầu tan, chúng tôi phát hiện tai nạn. Ông chậm rãi lắc đầu, tay lục túi áo lạnh và nói tiếp.

Đây, bạn có thể đọc lá thư này. Tôi độ chừng nạn nhân có vài tiếng đồng hồ để viết trước khi qua đời vì thương tích và vì tuyết lạnh.

Trong suốt cuộc đời chưa bao giờ hấn thấy một người cảnh sát nhỏ lệ. Hấn thường nghĩ là tâm hồn họ có lẽ đã trở nên chai đá khi chứng kiến quá nhiều cảnh tuyệt vọng, đau thương, chết chóc trên đời. Nhưng lần ấy hấn không khỏi sững sờ khi nhìn người đàn ông trung niên với bộ đồng phục cảnh sát chìa tay phải trao bức thư cho hấn, trong khi tay trái ông lau nhanh giòng lệ chảy dài trên má. Và khi lướt qua những giòng chữ run rẩy trên những trang giấy nhàu nát, thấm những vệt máu khô, bản thân hấn cũng không cầm được nước mắt. Bức thư được chuyển tay từ người này qua người kia. Sau đó tất cả đều lặng lẽ cúi bước về xe tải của mình. Nhiều năm tháng sau, nội dung bức thư vẫn còn cháy bỏng trong ký ức hấn.

Tháng Chạp năm 1972.

Gửi người bạn đời yêu dấu của Anh,

Đây là cánh thư mà có lẽ không người đàn ông nào muốn, và có cơ hội để viết. Nhưng riêng Anh, Anh còn may mắn tình tảo đủ trong mấy khắc giờ phù du cuối cùng của kiếp người để ghi lại những lời này gửi Em, những lời mà lẽ ra Anh phải lập đi lập lại hoài bên tai Em trong những năm tháng dài quá khứ. Điều đáng tiếc là Anh đã không làm như vậy!

Em yêu dấu! ANH-YÊU-EM-HƠN-HẾT-MỌI-SỰ-TRÊN-CŌI-ĐŌI-NÀY.

Em thường nói đùa là Anh thương chiếc xe tải của Anh hơn thương Em. Có lẽ ở một góc cạnh nào đó, Em đã nói đúng. Bởi vì Anh đã chẳng dành thì giờ cho nó nhiều hơn cho Em đó sao? Quả thật Anh thương khối sắt này, vì lẽ nó quá tốt đối với Anh. Nó kề cận bên Anh tại những nơi và vào những thời điểm khó khăn, cay nghiệt nhất. Anh luôn tin cậy vào nó trên những đoạn đường dài rong ruổi đó đây.

Hẳn là Em muốn biết thêm một điều gì khác? Điều ấy trong những năm tháng qua tiếc rằng Anh đã coi nhẹ và không công khai bộc lộ cùng Em. Giờ đây, Em yêu dấu! Em hãy đọc và ghi khắc trong lòng: Anh-yêu-thương-Em-không-kể-xiết. Tất cả mọi sự trên đời này đều không thể đánh đổi được tình Anh dành cho Em. Bởi vì Em là lẽ sống đời Anh. Em đã kề cận, đã chia sẻ những ngọt bùi, cay đắng cùng Anh trong những phút giây hạnh phúc cũng như vào những thời điểm khó khăn, cay nghiệt nhất trong đời.

Em yêu dấu! Em có còn nhớ chiếc xe tải đầu tiên của chúng mình không? Nó tệ quá khiến cho vợ chồng mình đã phải sống trong cảnh thiếu hụt triền miên! Và Em đã phải tìm việc làm để có tiền trang trải những khoản chi tiêu tối thiểu hàng ngày. Nhờ Em mà trong những hoàn cảnh cay nghiệt, Anh và các con còn có chén cơm để ăn, có mái nhà để trú ngụ. Trong khi ấy, Anh kiếm được đồng nào lại phải đổ vào chiếc xe cũ nát.

Anh nhớ đã bao lần Anh lên tiếng than phiền về chiếc xe, về cảnh thiếu trước hụt sau trong gia đình. Phần Em, sau một ngày làm việc cực nhọc về nhà lại phải nghe Anh hỏi tiền để tu bổ chiếc xe, để có lương ăn trong những ngày rong ruổi đường xa. Nhưng Em đã không hề buông ra một lời than trách. Có thể Em cũng đã phàn nàn, nhưng Anh không hay biết. Anh bị tràn ngập bởi những vất vả của Anh, nên chẳng có thì giờ nghĩ đến tâm sự của riêng Em.

Trong khoảnh khắc, lúc này bỗng dưng Anh nhớ lại tất cả những hy sinh mà Em đã cho Anh, cho con chúng ta. Quần áo, thực phẩm, thuốc men, quà cáp, những ngày nghỉ, những hội hè, những cuộc họp bạn. Chẳng bao giờ Em tỏ ra hờn trách. Và cũng chẳng bao giờ Em nghĩ tới Em. Em thu mình lại để chỉ nghĩ đến hạnh phúc của chồng con. Điều tệ hại là Anh đã chẳng khi nào biết nói lời cảm ơn Em!

Khi gặp gỡ bạn bè nơi hàng quán, Anh chỉ xoay quanh câu chuyện về xe cộ, về những đồ phụ tùng, về cách làm đẹp cho chiếc xe tải, và về tiền bạc. Anh đã bỏ quên Em, người bạn đồng hành yêu dấu của Anh, cho dù Em không cùng có mặt trên xe tải với Anh thường.

Chính những hy sinh và sự quyết định của Em đã giúp Anh có được chiếc xe tải mới. Anh hãnh diện và sung sướng vì được làm chủ chiếc xe này. Anh cũng hãnh diện và sung sướng vì có Em nữa. Nhưng đáng tiếc là chẳng khi nào Anh mở miệng nói với Em điều ấy. Anh luôn hiểu ngầm rằng Em đã rõ tình Anh. Bây giờ, trong lúc cận kề nỗi chết, Anh cảm thấy hối tiếc vì đã không dành thì giờ tâm sự với Em như Anh đã dành cho việc sửa sang và đánh bóng chiếc xe tải của Anh!

Từ ngày này qua năm khác, khi rong ruổi trên đường trường Anh luôn luôn cảm nhận rằng những lời cầu nguyện của Em lúc nào cũng đồng hành với Anh. Lần này cũng thế, vì ít nữa, trước khi từ giã cõi đời, lời cầu nguyện của Em còn mang lại cho Anh ít phút phù du và chút hơi tàn để ghi lại những lời này tạ lỗi cùng Em.

Thân xác Anh đau đớn lắm! Anh đã bước vào dậm đường chết của đời Anh! Ngoài kia tuyết phủ ngập trời. Chiếc xe thương tích cũng sắp chìm trong biển tuyết. Toàn thân Anh run lên bần bật. Dưới ánh sáng yếu ớt của bóng đèn nhỏ nơi phòng lái, Anh muốn tận dụng sức tàn để giải bày tất cả những gì mà lẽ ra trước đây Anh phải giải bày cùng Em. Anh đang nghĩ tới những vụng về, thiếu sót của Anh trong những lần sinh nhật Em, trong những dịp kỷ niệm hôn nhân của chúng ta. Và cả những lần một mình Em tới trường tham dự những trận banh trong đó có các con. Trong khi ấy Anh vẫn nhón nhơ rong ruổi đường xa!

Anh hồi tưởng lại những đêm mưa bão Em một mình một bóng, lo lắng tưởng nghĩ tới Anh, không biết Anh đang ở đâu và liệu có chuyện gì xảy ra cho Anh? Anh cũng đang nhớ lại những lần Anh tính kêu điện thoại hỏi thăm Em, nhưng vì một căn do nào đó Anh đã không thực hiện. Anh nhớ lại tâm trạng bình an, thoải mái -một thứ bình an, thoải mái vị kỷ- của Anh, ấy khi biết chắc rằng lúc nào Em cũng đang ở bên con, lúc nào Em cũng một lòng chung thủy với Anh và đang kiên nhẫn chờ đợi Anh về.

Tại sao những bữa cơm tối trong gia đình lại vắng bóng Anh để chỉ một mình Em dành trọn thì giờ kể cho các con nghe những chuyện dân gian? Anh còn bận thay dầu. Anh đang mắc kiểm đồ phụ tùng cho chiếc xe tải. Anh cần ngủ thêm để sáng hôm sau dậy sớm lên đường.

Luôn luôn Anh có lý do để biện hộ cho một sự vắng mặt. Nhưng Em yêu dấu! Giây phút này Anh chợt nhận ra tất cả những lý do ấy đều không quan trọng và trở nên vô nghĩa. Ngày chúng mình mới cưới nhau, cả đến chiếc bóng đèn Em cũng không biết cách thay. Vậy mà chỉ vài năm sau, Em có thể tự sửa chữa được máy sưởi vào một đêm bão tuyết trong khi Anh đang chờ chất hàng ở tận tiểu bang Florida.

Thật vô cùng cảm động và cũng là một điều hạnh diện cho Anh khi nửa khuya lúi xe tải vào sân nhà để thấy Em đang co quắp ngủ vùi trên chiếc ghế xi măng trước hàng hiên chờ đợi Anh về. Có những buổi sáng chiều chỉ có mình hai đứa, Anh luôn thấy Em rực rỡ như một minh tinh màn bạc.

Em yêu dấu! Em có biết rằng Em đẹp tuyệt vời không? Trong đời Anh, Anh đã phạm không biết bao lầm lỗi. Duy chỉ một lần Anh đã có quyết định sáng suốt. Đó là lần Anh ngỏ lời cầu hôn với Em.

Hẳn rằng không khi nào Em hiểu được căn do nào khiến đời Anh cột chặt với nghề lái xe tải! Chính Anh cũng không hiểu nữa. Có thể là do định mệnh. Và như thế Em bị kẹt cứng với Anh. Những khi may mắn, những lúc bất hạnh, Em luôn luôn hiện diện bên Anh. Em yêu dấu! Anh yêu Em vô vàn. Và Anh cũng thương yêu các con của chúng ta.

Giây phút này thân thể Anh vô cùng nhức nhối, nhưng trái tim Anh còn đau đớn hơn nhiều. Bởi vì Em đã không có mặt bên Anh trong chuyến đi cuối cùng này! Lần đầu tiên kể từ khi chúng mình có nhau, lúc này là lúc Anh cảm thấy cô đơn và sợ hãi! Một nỗi cô đơn, sợ hãi không cùng, choán ngợp hồn Anh. Anh cần Em khôn tả. Nhưng Anh xót xa, tuyệt vọng nhận thức rằng tất cả đều đã trở nên quá muộn màng!

Điều khôi hài là cái Anh đang có bên Anh lúc này lại là chiếc xe tải. Nó đã lèo lái cuộc đời Anh và Em quá lâu. Nhưng giờ đây Anh mới cảm nhận một cách rõ ràng rằng nó chỉ là một khối sắt vô tri, vô cảm! Và như thế, chỉ có mình Em, vâng chỉ có một mình Em mới đáp trả được tình Anh mà thôi hỡi Em yêu dấu!

Em đang ở xa Anh ngàn dặm! Nhưng một cách nào đó, Em vẫn đang cận kề bên Anh. Anh có thể tưởng tượng thấy nét cười hiền dịu của Em, cảm nhận được tình yêu nồng thắm của Em. Nhưng cùng một lúc Anh thấy sợ hãi vì phải một mình đi vào cuộc hành trình chót trong đời!

Em! Người bạn đời yêu dấu của Anh! Em hãy nói cho các con hay là Anh rất mực yêu thương chúng. Hãy nhắc chừng các con là đừng bao giờ chọn nghề lái xe tải làm một nghề để kiếm sống.

Lạy Chúa! Chưa bao giờ con yêu thương vợ con con, yêu thương đời sống như lúc này. Nhưng dường như mọi sự đều đã quá trễ!

Chiếc xe đã hoàn toàn chìm trong biển tuyết. Anh đau và lạnh lắm. Anh không còn hơi sức để viết thêm nữa. Tử thần đã tới đón Anh. Vĩnh biệt Em yêu. Hôn Em lần cuối!

* Viết lại bài A Trucker's Last Letter của Rud Keddall trong A 3rd Serving Of Chicken Soup For The Soul.

* * *

Tâm sự của người tài xế xe tải gói ghém trong cánh thư cuối cùng này quả là một tâm sự buồn. Và khi nó được trao tới tay vợ ông hẳn rằng cũng sẽ tạo nên những chấn động lớn lao trong tâm hồn người góa phụ. Giữa cơn xúc động không cùng pha lẫn tâm trạng bồi hồi sung sướng khi được uống những lời lẽ yêu thương của chồng trước phút lâm chung, bà sẽ không khỏi cảm thấy đớn đau, tủi thẹn. Đây là nỗi đau của một người vợ mất chồng, của một người yêu phải ngàn đời chia biệt người yêu! Đây cũng là nỗi đau khi vừa phát hiện một mối chân tình nở muộn!

- Phải chi những tình cảm thiết tha, nồng đượm và sâu sắc của Anh bộc lộ sớm hơn? Và phải chi vợ Anh, người bạn đời yêu dấu của Anh khôn ngoan và bén nhạy đủ để thấu suốt được tình Anh khi chúng mình còn có nhau trong đời sống?

Muộn màng, chậm trễ quả là điều đáng trách! Nó là kẻ thù của những người yêu nhau. Nó trở thành nỗi ân hận khôn nguôi cho người sống cũng như kẻ đã khuất, cho kẻ ở cũng như cho người đi. Khi hạnh phúc đang có trong tầm tay, người ta thường coi nhẹ. Nhưng khi bất chợt phải chia lìa, vì một đổ vỡ, vì một tai nạn, thì chỉ còn là những nuối tiếc, những ân hận đọng đầy.

Chỉ có những kẻ đói khát mới thấy được giá trị của sự no đầy. Chỉ có những ai thiếu vắng tình thương mới hiểu được ý nghĩa cùng sự cao quý của một lời nói, một cử chỉ hàm chứa yêu thương.

Trong phút giây cận kề nỗi chết, người tài xế xe tải mới cảm nhận được đến tận cùng sự trân quý của những tháng ngày bên vợ bên con. Và cũng lúc anh mới phát hiện mối tình lớn mà anh dành cho người bạn đời yêu dấu, nhưng vì những căn do không tên tuổi, anh đã chẳng có nhiều cơ hội để giải bày! Vì thế anh ân hận, đau đớn!

Có điều mỗi ân hận, đau đớn của anh vẫn chỉ giới hạn trong mối tương quan, liên hệ giữa con người và con người, cho dầu là người yêu, là vợ anh. Trong trường hợp anh may mắn

được mang ấn dấu con cái Chúa thì tâm sự anh trong giây phút lâm chung ấy sẽ còn mang một chiều kích lớn lao, vĩ đại hơn nhiều.

Nó là mối tương quan, gắn bó giữa đất và trời, giữa một loài thụ tạo và Đấng là uyên nguyên của mọi sự từ vô thủy đến vô chung. Những giây phút phù du giữa lằn ranh chết chóc sẽ trở thành trân châu, bảo ngọc nếu người trong cuộc kịp nhận ra những lỗi lầm quá khứ, thành tâm trông cậy vào tình thương hải hà của Đấng đã chết để khơi nguồn sự sống. Trong trường hợp ấy, muộn màng, chậm trễ tuy là điều đáng trách, nhưng vẫn không phải là tuyệt vọng, là bước cùng đường.

* * *

Lạy Chúa Giêsu Kitô.

Xin cho con đủ khôn ngoan để học bài học của người tài xế xe tải trong câu chuyện thương tâm trên đây. Chúa đã cho con một mái ấm gia đình bên một người bạn đời xinh tươi, cần cù, gương mẫu cùng những đứa con ngoan ngoãn. Xin dạy con biết sống trọn vẹn giây phút hiện tại, biết yêu thương và nói lời yêu thương với những người con yêu thương, ngay hôm nay, lúc này mà không chờ đến ngày mai.

Lạy Chúa. Chúa đã chọn con, đã cho con vinh dự nhận Phép Rửa để được làm con cái Chúa. Xin cho con biết sống và thực hành tinh thần con cái Chúa mỗi giây mỗi phút trong đời, để con sẵn sàng đón nhận mọi biến cố mà Chúa gửi đến cho con. Và để không bao giờ con phải ân hận vì quá trễ. Amen!

(Trích tâm bút: Bên Vực Tử Sinh của Nhà văn Trần Phong Vũ. Tin Vui ấn hành, 1998)